JÁNK KÁROLY

Jánk Károly (Szatmárnémeti, 1967 –)

„Talán akkor kezd költő lenni az ember, amikortól vállalni tudja az írásait, hogy ezt most már szignáljuk, mint a festők a képeiket. De ettől még nem biztos, hogy költővé is érett az illető. Nem is annyira az egyes versek, inkább az egész életmű íve az, ami minősít egy-egy szerzőt, és mondjuk költővé avatja őt, ha már ragaszkodunk ehhez a kifejezéshez.

Hogy miért ír az ember verseket? Nehéz erre válaszolni, mert annak, aki verset ír, ez majdnem olyan természetes dolog, mint a lélegzetvétel. Ami engem illet, több ok is közrejátszhat, így például az is, hogy lehetőséget nyújt az önmagammal való kapcsolattartásra, hogy figyeljek a belső hangokra, történésekre. Vagy lehetőség arra, hogy rajtam keresztül valaki más (is) beszéljen, vagy fordítva akár. […] Fontos számomra, hiszen ez az a művészet, ami hozzám a legközelebb áll, és hát ezt művelem is úgy-ahogy.”

Költő. A kolozsvári Tudományegyetem magyar-néprajz szakán végzett. Azóta szülővárosában él. Eddig öt verseskötete jelent meg, román nyelvből is fordít.

KÖNYVEK

Hajnali hinták. Versek kicsiknek, nagyoknak,
ill. Boros Borbála, Scriptor Alapítvány, 2009.

FONTOSABB DÍJAK

Látó-díj, 2002.

KRITIKA

„Jánk Károly az egzotikus versformák közül a haikuval ismerteti meg gyermekolvasóját. Nem feltétlenül a filozófiai üzenet ragadja meg az olvasót, inkább a szuggesztív képek, amelyek a bölcseleti gondolatokat formázzák.
Versei beilleszkednek a kortárs gyermeklíra törekvéseibe, úgy, hogy a modernség elvárásai mellett a klasszikus hagyományok is jelen vannak verseskötetében. […] A kötet nemcsak a biztos formakezelés közege, hanem a kísérletezésé is. Nem tesz különbséget felnőtt vers és gyermekvers között, mindkettőt szakmai komolysággal műveli.”

(Végh Balázs Béla)

„A költészetben tervekkel nem sokra megy az ember. Vágyakkal, álmokkal még kevésbé.”

„Szeretek kísérletezgetni, még akár saját magammal is...”

Boros Borbála illusztrációi

Aranyászó aranyásó

Jött egyszer egy aranyászó
aranyásó Alaszkából

Nem láttuk a kalapját
a karimától karimától

Nem láttuk a bajusszát
a bajusszát a nagy orrától

Elszaladt a borotva
a borotva a szakállától

Nem láttunk mi még soha
aranyásót Alaszkából

Nem is maradt itt sokat
csak megvált az aranyától

S idővel egy távirat
érkezett majd Alaszkából

Nyugdíjba vonult ott fent
aranyászó aranyásónk

Azóta sem járt itt lent
aranyásó Alaszkából.

Álommadár

Lázár Katicának szeretettel

Hajnali erdőn ritka madár száll,
elviszi álmod néma királylány.

Elviszi álmod, röpteti egyre,
hol tavi sás közt, hol föl a hegyre.

Napszekerén hajt el csuda messze,
vissza se néz és vált sebesebbre,

Messzetünik, mint égen a felhő,
már a sötétlő alkony is eljő.

Csillagok ezrét gyújtja az égen,
lombban az erdő búvik el éppen.

Esteli lomb közt fészkel az álom,
béleli fészkét könnyü madárnyom.

Lopva száll, száll oda, látod?
Néma királylány, őrzi az álmod.

Marcsa és a harcsa

Történt egyszer réges-rég,
ükapáink idején,
hogy a nyári Szamos-partra
ruhát mosni járt le Marcsa,
s ott tanyázott egy nagy harcsa,
aki a vizet zavarta.

Patyolatot sulykolt Marcsa,
iszapot kavart fel harcsa.
Sehogyan sem volt ez jól így,
iszapos lett gatyó, gyolcsing.
Addig-addig, rászólt Marcsa,
amazoni harcos fajta:
„Ha ide jársz vizet tolni,
téged foglak kipotyolni,
nem a ruhát csapkodom,
harcsafejed klopfolom!”
S vette is a sulykolófát,
lendítette izmos karját. –

Lett erre nagy harcsa-parcsa,
összecsapott Marcsa s harcsa…
Vitézül küzdött a harcsa,
de csak elszántabb lett Marcsa,
s mondanom sem kell, hogy végül
harcsánk fején dudor kékült,
lekonyult harcsabajussza,
örülhet, hogy így megúszta.

S azontúl, ha jött le Marcsa
ruhástul a Szamos-partra,
gyorsúszott be a padmalyba,
elő sem mert bújni harcsa.

Nekeresdország sosevolt szélén

Nekeresdország
sosevolt szélén
lakik egy tündér
nevenincs-félén.

Dobogó lábbal
ha esőt táncol,
viharos szteppet
kopogó zápor.

Suhogó kézzel
ha vihart láncol,
dobogó szívvel
megigéz százszor.

Nekeresdország
sevilág végén
lakik egy tündér
nevenincs szélén.

Inogó lomb közt
nagy idő támad,
haragos kedvvel
ha vihart támaszt.

Suhogó ággal
ha vihart láncol,
csupa-lomb fákon
hajol át százszor.

Nekeresdország
nevenincs révén
lakik egy tündér
a világ szélén.

Lobogó lánggal
megigéz, táncol,
nekeresd partján
zizegő nádsor.

Suhogó kedvvel
karol át százszor,
nevenincs tájon
suhanó zápor.

Nekeresdország
nevenincs szélén
lakik egy tündér
a világ végén.